

Norske Landmænd,

udgivet af J. Schrøder.

N° 4.

Løverdagen den 22de Januar 1859.

3^{die} Hærg.

Indhold.

Arbejdshestens Røgt og Pleie. — Inden- og udenlandskte Esterretninger. — Meteorologiske Dagta-gelser.

Arbejdshestens Røgt og Pleie.

(Efter et trykt Manuskript af Rindeqvist.)
(Fortsættelse fra No. 3.)

Bedækning. I samme Grad som Hesten bedækkes med store og varme Dækkener bliver Haarene slettere og tyndere og Kreaturet utaalig for Kulde, naar Dækket aftages. Bedækker man Hesten paa Stald, saa bør den ogsaa holdes bedækket under bar Himmel, naar Luften er kold; men for Arbejdsheste vilde dette blive for kostbart og upraktisk, hvorfor de heller ikke bør holdes bedækkede paa Stalden. Dækkener bør dog være ved Haanden; men kun for at anvendes, naar det virkelig er nødvendigt i særskilte Tilfælde, d. v. s. naar Hesten fryser, eller skal staa længe stille, da Luften er kold, især om Hesten forud er varm.

Ved Bedækningen bør iagttages, at Dækket gjordes ikke tilspændes for haardt, ellers lider Manddraget, samt at den er forsynet med Puder paa begge Sider af Ryggen. En Dækket gjord uden Puder og haardt tilspændt foraar-sager ofte Saar paa Manken og Ryggen, især hos Ungheste.

Om forskjellige Slags Sæler. Bogtræsælen er almindeligst i Sverige og ganske hensigtsmæssig naar Bogtræerne ere vel gjorte og afpassede efter Hestens Størrelse. Der findes desværre ikke Mange, som kunne forfærdige fuldkommen gode Bogtrær; men heller end at nøie sig med daarlige eller middelmaadige, bør man hente dem langveis fra eller betale dobbelt, naar man kan faa rigtig god Vare. Ved alle lettere Kjørsler ere ustoppede Bogtrær (som i Længden holtgere), at foretrække for stoppede. Ved tunge Kjørsler kan ogsaa ustoppede Bogtrær bruges; men man bør da benytte saakaldt Halm- eller endnu bedre Støvninger til Underlag. Disse ere myge, kjølige og indsuge Svæden, samt saaledes bedre end Stop, der let brænder. De bør flettes; thi de af runde Halmreb sammenvredne ere ikke hensigtsmæssige. — Brystsælen er med Undtagelse af Staaen mere sjeiden at se i Sve-

rige. Det er rimeligt, at især grove og bredvoksne Heste med kjodfuld og fremstaaende Bringe udvikle ligesaa stor Kraft med Brystsæle som med Bogtrær. Brystsælen bør være af sammenbøiet dobbelt Læder uden Sommer. Til Underlag kan bruges et bredt Halm- eller Sivbaand eller Kænsskind med Haarene mod Bringen. Kollarsælen er betydeligt dyrere end Bogtræsælen og bruges ikke almindeligst som Arbejdssæle nogetsteds i Sverige. I Almindelighed er det vel kloge at bruge den Slags Sæle som Folkene bedst forstaaer at haandtere. Men om man almindeligen bruger Bogtrær, saa bør man tillige have en Brystsæle i Beredskab for at anvendes medens muligens opkomne smaa Sælebrud i Bogtræstødet læges; og er Brystsælen almindeligst brugt, saa bør det nødvendige Antal Bogtræsæler have for Haanden ifald Tegn til Sælebrud skulde vise sig i Bringen.

Sæler til ulige Brug. Plogsælen er meget simpel og bestaar kun af Bogtrær med korte Drotjern, eller Brystsæle samt en Rem eller et Baand over Ryggen til at bære Ploglinerne. Vognsælen (for flade Veie) er næsten ligesaa simpel som Plogsælen; men for sværere Vakter maa tilføies Vagsælen. Kjørresælen er tungest og mest sammensat af alle Sæler. Hovrer til Kjørresæler gjøres paa mangfoldige Vis: saakaldte Hovre af Jern med bevægelige Træballer ere billige, varige og ganske hensigtsmæssige, naar de ere velgjorte, bevægelige og afpassede efter Hestens Størrelse. Undertiden anbringes en stærk Bærrem med vel stoppede Puder bagom Hovret for at fordele Lyngden paa en større Del af Ryggen.

Paafælning. Inden Sælen paalægges bør man nøie tilse, at den er i fuldkommen Orden, og især bør alle Feil, som kunne give Anledning til Sælebrud rettes. Paa Indersiden af Bogtræerne og Brystremmen bør der være Plads for den flade Haand, og indenfor Buggjorden for den hele Arm. Rygstykket og Vagsælen maa ikke stramme, den sidste heller ikke ligge for langt ned.

At kjøre en brudt Hest er og bliver altid uforvarligt. Den, der kjører sin egen Hest selv, bør kunne tilse, baade at Sælen er ordentlig og at den rigtig paaspændes, samt iagttage Forsigtighed ved Kjørsele. Ved store Landbrug bør Husbonden holde godt Sæletoi, samt derpaa gjøre baade Fuldmægtig, Volskarle, Staldbreng og de, som kjøre Hestene samtlige ansvarlige for indtræfende Sælebrud.

Om Vidfeltøiet. Den almindelige Trindsfe bestaar af to eller tre Stykker, forenede ved Gjænger. Trindsen bor, i Forhold til Mundens Bredde, hellere være lang end kort; jo grovere den er, desto mildere er dens Virkning; men bor ikke derfor være overdrevet grov, da den i saa Fald besværrer Munden, og slaar Kulde fra sig om Vinteren. Toileringerne bor være store og stærke og Parerlængerne jævne med afrundede Ender. Ved Opbidslingen iagttages, at Trindsen ikke spændes saa høit, at Mundvisgerne rynkes; i stræng Kulde bor man aande paa Trindsen for Opbidslingen, da ellers Huden paa Hestens Tunge bliver klæbende ved det kolde Jern. I Stedet for Trindsen kan Kjædekapsun, forsynet med Stænger og Rindskæde anvendes, især for Heste, der ere løsmundede. Selv om man kjører med fuldkommen støe og doyne Heste, saa horer det dog til Forsigtighed altid at have stærke Tommer samt stærke Sølepvinder.

Stalden og dens Indredning. Hviden indvendigt 4—4½ Alen. Indklædningen fuldkommen tørt. Vinduerne heller saa og store, end mange smaa. Ruffvevstingslugerne ligeledes heller saa og store og anbragte høit oppe mod Taget. Spiltaugets Bredde lige med Hestens Hoide fra Manken til Hovens Underfant; dets Længde fra Krybben til Gjødseltrenden lige med Hestens Længde fra Jøsen til Bagfoden; dets Helning forfra bågud 1½ a 2 Tommer. For fromme Arbeidsheste er det nok at adskille Spiltauget med Hængebømmer, i lige Hoide med Hestens Albue; for andre Heste behøves ordentlige Vægge, der ere høiere fortill, for at forhindre dem fra at bides og æde op for hverandre i Krybben. Spiltauget kan gøres af forskellige Materialier. Planter. Deres Fordele: de kræve liden eller ingen Stroelse, ere lette at holde rene og behagelige at staa og ligge paa. Deres Uleiligheder ere: Kostbarhed i støvlose Trægter og hurtig Opraadning; dog kunne gode Planter af Malmfuru og især af Eg holde sig meget længe. Sivkantede Rubber. Fordele de samme som Planter, og desforuden større Varighed. Uleiligheder: de ere dyrere end Plantergulv. Kampesten. Fordele: den er ufor-gængelig og tillige billig, naar den er at saa af passende Størrelse og nær ved. Uleiligheder: oprives en Sten, hvilket let hænder, saa følge de nærmest liggende efter; den foraarsager Fugtighed og fordrer megen Stroelse, dels for at holde Hesten varm og hindre Trykning naar den ligger, og dels for at beskytte Hovene og Beslaget samt forhindre Stenens Oprykning. Haardbrændt Teglsten sat paa Kant og sammenfoiet med Cement. Fordele: varig, fuldkommen tørt og let at holde ren. Uleiligheder: temmelig kostbar og fordrer tilmed meget Stro. Stampet Ler. Fordele: Det er det billigste Stof, som ikke er haardt at staa eller ligge paa. Uleiligheder: det fordrer megen Stroelse for ikke at opblødes af Urin eller skades af Traak. Jordgulv. I Spiltauget er en l. Cr. ½ a 1 Alens Jordbygning, som fyldes med tør Tørfjord, Sagsflis, Skalkalk, Granbar og dærlige, der tiltrampes haardt og bliver lig-

gende urørt til det Hele er gennemtrængt af Urin. Fordele: det er bekvemt at staa og ligge paa og al den flydende Gjødsel kommer tilgode. Uleiligheder: det kræver meget Stro, ihvorvel mindre end Stengulv, og foraarsager Fugtighed og bedærvet Luft, hvis Fylningsmaterialet ei fornyes i rette Tid eller ikke holdes bedækket med Stro. Hvad Material man end vælger, saa maa man sørge for, at Gulvet bliver tørt og trækfrit, og at alle Gjødselstoffer kunne opfanges saa fuldkomment som muligt. Foderkrybben bor være stor, saa at intet Foder kan drages ud af den og spildes; f. Cr. 1 Alen dyb, 1 Alen bred og lig i Længde med Spiltaugets Bredde, samt forsynet med nogle Tværtrær fra den ene Overside til den anden. Dens ovre Kant bor være omkring 2 Alen høi over Gulvet. En saadan Krybbe kan bruges baade til Haffelse, Søpe og Langfoder. Om man vil, kan tillige en Hæl anbringes over den bagre Kant af denne store Krybbe. Vandkrybben kan anbringes enten foran Foderkrybben eller langsmed Indersidens bagre Kant. Fodergang bor der være foran Krybbene, saa man ei behøver at levere Foderet gennem Spiltauget. Gjøres Fodergangen bred, kan den paa samme Tid tjene til Foderrum.

Om Hestens Arbejde og Hvile kan intet nærmere bestemmes, end at Hesten bor anvendes til passende Arbejde saa meget som dens Sund tillader. Hvis Hudet eller den gode Holdning mindstes, uagtet Helbredden er god, saa er det Tegn til for haard Anstrængelse eller for knap Fodring. Ved hurtig Bevægelse udgjor Mandedrættet og Holdningen Maalestoffet. Naar Hesten begynder at stonne eller tabe sin gode Holdning, saa er det Tegn paa, at den ikke taaler mere. Paa Stalden bor Arbeidshesten aldrig Fortvindes, men den bor gives saa langt Griimetoug, at den naarformhelt kan lægge sig, det vil sige række ned til Gulvet. For lange Grimetoug kunne afstedkomme Føddernes Indsnoring. Fodbaand af Jern fæstede i Gulvet ere gode for dertil vante Heste.

Hos den finere Ride- og Vognhest ønskes smalere Bug, smukkere Hud og mere Tyrighed, end hos Arbeidshesten, hvorfor en Del af dens Foder maa bestaa i Havre, ligesom den maa røgtes med større Omhu og holdes vel tildækket, samt Spiltauget være fuldkomment rent.

I sin Haandbog i Husdyravlen anfører Jensen følgende om Arbeidshesten.

Arbeidshesten Fodring. En vigtig Regel er denne: at man sørger for at Hesten bestandig er i god Stand. Overlæstet med Fedi bor den ikke være, men endnu mindre i en ganske udmagret kraftløs Tilstand. En Hest, som er bleven ussel, behøver en stor Mængde kraftig Fode for atter at komme i godt Arbeidshold. I flere Egne af vort Land hænder det ofte, at Hesten, som Folge af overdreven Anstrængelse med Kjørsler under Vinteren, ved Vaarens Komme er i en ganske udmagret og kraftløs

tilstand. Baaraan-Arbeidet kan da hverken blive udført vel eller i rette Tid, hvoraf et meget større Tab opstaar end den Indtægt, som den Hestens Kræfter utilbørlig overstridende Kjørsele om Vinteren kastede af sig.

Arbeidshesten fodres i vort Land hovedsagelig med Hø og faar kun lidt Kjørne. Den kan ogsaa ved jevnt ordinært Arbeide holdes i god Stand ved Fodring med Hø alene. Ved Fodring med Hø alene antager Lindeqvist det daglige Behov at være for en 10 Kvarters Hest ca. 34 Skaalp. Hø, for en 9 Kv. 4 Tommes Hest ca. 30 Pd. og for en 9 Kv. 2 Ls ca. 26 Pd. Nogle Forfattere ansætte en Hests daglige Foderbehov til $\frac{1}{20}$ Del af dens levende Vægt i Hø eller Høværldi.

Endssjont Arbeidshesten kan holdes i god Foderstand med Hø alene uden Kjørne, vilde det dog sikkert i de Egne af vort Land, hvor man avler Korn tilsalg, ofte være mere fordelagtigt at erstatte endel af Høet med Kjørne og Halm. Man sit da noget mere Hø tilovers til de stakkels Kjør, som i disse Egne maa staa næsten paa bare Halm. En Landmand paa Ringerike har meddelt mig, at han gjennem flere Aars Erfaring er kommen til den Dyrbevisning, at det, naar Høets Pris ei er under 2 Spd. pr. Sp., er mere økonomisk at fodre Hesten hovedsagelig med Kjørne og Halmhaffelse end med Hø alene. Skal Hesten i længere Tid gaa i strengt Arbeide, maa den ved Siden af Høet have noget Kjørne.

Fodrer man med Havre, anbefaler Lindeqvist at sætte Havren i Stob og at væde Haffelsen med det Vand, hvori Havren er bleven udblødt; Haffelsen faar herved en Belsmag af Havren. Græs, Vikker og Bonner maa som ovennævnt enten sættes i Stob først eller males til Mel. Poteter og andre Rodfrugter kunne, naar de ei gives i større Mængde, opfodres raa sonderstaarne, bedst er det dog at fuge dem ved Damp og da opfodre dem strax de ere fugte. Rodfrugter opfodres dog fordelagtigere til Kjør end til Heste. Flere Steder i England er den daglige Fodring til en middelstor (10 Kvarters) Arbeidshest følgende:

Havre og Bonner knuste	5 a 6 Pd.
Dampfugte Rodfrugter	7 —
Hø staaet til Haffelse	7 —
Halm staaet til Haffelse	7 —

26 a 27 Pd.

Dette blandes vel sammen, befugtes og bestrøes med 2 a 4 Lod Salt.

Ved Valget af Fodemidler udgjør de forskellige Foderforters Pris i Forhold til deres Næringsværd et vigtigt Hensyn.

Hvad Foderordningen angaar, maa denne naturligvis rette sig efter Arbeidsstidene. Førrigt gjælder følgende Regler: a) Foderet gives i smaa Portioner, og nyt Foder ei før det foregaaende er fortæret, men da ufortøvet. Naar Hesten er færdig med sit Maaltid og tager ud paa Arbeide, renses Krybben; bliver fugtigt Foder liggende igjen, surner det. b) Om Morgenen bør Hesten

have sit første Foder, idetmindste 2 Timer før den tages i Arbeide; og om Aftenen forsynes saa rigelig med Foder, at den kan faa æde sig fuldkommen mæt, før den lægger sig til Hvile. c) Grovt og tørt Foder (Hø og usfaaren Halm), som kræver længere Tid til at fortæres, gives især til Nattefoder; Haffelse-Foder hovedsagelig om Dagen, naar Hesten i kortere Tid skal spise sig mæt.

Sommerfodring. Om Sommeren fodres Hesten paa Stald med Grønfoeder som Græs, Vikkerhavre, Klover, grøn Rug og deslige. I den varme Aarstid er dette en sund og kjær Føde for Hesten, men den kan ikke gaa stadig i strengere Arbeide paa Grønfoeder alene. Skal Hesten under Sommeren stadig gaa i Arbeide, maa den ved Siden af Grønfoederet have noget Kjørne. Saalænge Grønfoederet er ganske ungt, maa det ei gives Hesten alene, da den deraf vilde faa løst Liv, men det skæres enten til Haffelse sammen med Halm, eller det rystes i Lag for Lag sammen med Halm og blandes paa denne Maade saa vel med Halmen, at Hesten nødes til at spise begge Dele isammen. Først naar Kloveren har begyndt at blomstre og Vikkerne at sætte Vælg, kan man uden Ulempe fodre Hesten med dem ublandede.

At lade Arbeidshesten kominne paa Bete under Sommeren er meget sundt og velgjørende for den, især om man en liden Tid kan staaane den for Arbeide. Hesten forfriskes saa herligt ved at komme paa Bete, den Stivhed i Ledemod, som anstrængt Arbeide maasse kan have foraarsaget, taber sig endel, Hovene styrkes. Den Stif at sende Arbeidshesten tilfjeds om Sommeren er visstnok ikke synderlig gunstig for Ugerens Pleie. I Egne, hvor man har større Jordvidder at dyrke, maa man nødvendig have Hestene ved Hjemmet om Sommeren. Har man kun smaa og maadelige Havnehager, faar man give Hesten noget afstaaet Grønfoeder ved Siden af, især i Hviletidene, hvis den gaar i Arbeide. — Om Hosten maa man ikke lade Hesten gaa for længe ude paa Bete, men tage den paa Stald, naar Nætterne begynde at blive kolde, og naar det falder ind med langvarigt Regnveir.

Vanding. Arbeidshesten bør passes vel med Vand. I adskillige Egne bruger man at lade Hesten paa Stalden have Vand hos sig bestandig. Naar Fodringen alene bestaar af tørt, ublandt Foder, er det vist en ganske nyttig Stik; man kan ofte faa se Heste, som regelmæssig dyppe hver Mundfuld Hø i Vandet for de tygge det. Hesten, som gaar i Arbeide hele Dagen, trænger Vand mere end 3 Gange om Dagen. Kommer Hesten færdig fra Arbeide, opsætter man helst med at vande den til den har ædt noget og er bleven tør; men vil den for Torst og Mæthed ikke æde, lader man den faa nogle Stuk Vand til Forfriskning og bløder Foderet i Vand; at lade Hesten lide Torst, naar den er træt og mat, voldes let Feber og gjør mere Skade end selv en usigtlig Vanding.

Pudsning og Renholdelse. At Arbeidshesten ikke behøver at pudses, er en urigtig Me-

ning. Vel er det sandt, at den jevnlig vaskes ren af Regnen; men næsten daglig falder Støv paa den, sætter sig i den af Sved fugtige Hud og danner med den storknede Sved og de Hudskjel, som stalle af Huden, en Skorpe paa denne. Ordentlig Pudsnings hver Morgen er derfor ogsaa for Arbeidshesten nyttig. Men vistnok bør Pudsningsen ikke drives saa vidt som hos Stadshesten, hvis Hud fuldstændig befries fra de afløsnede smaa Hudskjel (Fløs, Aake). Disse smaa Hudskjel, som kjendes oliragtige naar man gnider dem mellem Fingrene, danne nemlig et let Dække over de fine Nabninger (Porer) i Huden og yde Dyret en ikke ringe Beskyttelse mod Kulde og Regn; ved ganske at berøves dem bliver Hesten derfor mindre haardfør til at taale ublidt Veir. Kommer Hesten solet og vaad fra Arbeidet, bør den gnides tør med Halmviss, og vel bør der strøes under den til Natten, at den kan faa hvile sig godt; det er at ødsle med Hestens Arbeidskraft, naar man ikke bereber den et bekvemt Leie. I den varme Sommerid er det meget forfriskende for Arbeidshesten at ride den i Vand; men det bør ikke ske, naar den er varm eller sent om Kvælden, da den derved let kan paadrage sig Sygdom. Bedst er det at det sker paa en arbejdsfri Dag. Efter Raugingen bør Hesten rides lidt i Gang og Trav indtil den bliver tør.

Sæletøi og Kjøregreier. Det er en vigtig Omstændighed at paase, at Hestens Sæletøi passer godt til Kroppen, og at det holdes i saadan Stand, at det ikke bryder. Man er ikke altid omhyggelig nok i saa Henseende. Bogtrærne, man bruger, ere ofte for smale og haarde til at trække tungt Læs med. De ustoppede eller kun lidt stoppede Bogtrær er vistnok i let Skyds de bedste for Hesten, forsaavidt at de, naar de passe vel, ikke brænde den. Men Lyngden kommer med disse til at trykke paa en altfor liden Glæde i Bogtræstedet, og dette maa være ondt for Hesten med tyngere Læs eller i tungt Jøre. Meget hensigtsmæssige ere de i Jylland almindelig brugte „Sivpuder“, Kranse, flettede af den sædvanlige lange Rorsiv, som voxer ved flere Elve og Strande. Disse Sivkranse eller Puder lægges indenfor Bogtrærne nærmest Vogen; Trykket bltver ved dem fordelt paa en større Glæde; de ere myge og give efter for Vogens Bevægelser. Hesten trykkes da ikke saa haardt paa enkelte Steder, som Tilfældet er med de almindelige Træbogtrær. Sæletøiet bør, for at holdes mygt, en Gang imellem smøres med Fedt (Hestfister). En saadan Smøring 2 til 3 Gange om Aaret er desuden høist nødvendig til Ledertøiets Bedligholdelse. I Slettelande benytter man ofte den saakaldte Brystfæle, en Sæle med en meget bred Bringerem, saa at Hesten drager med Bringen. Bruger man saadan Sæle, maa man især være opmærksom paa Brystremmen; den maa ikke være for smal og paa den indvendige Side være fri for Knuder og andre Ujevnheder.

Uagtet al mulig Omhu kan det dog let hænde, at Arbeidshestens Bringe trykkes eller brændes. Saasnart man mærker dette, bør Stedet vaskes

med foldt Vand eller Sæbespiritus og Sæletøiet forandres, saa at det ikke trykker paa det beskadede Sted. Ovennævnte flettede Sivkranse er fortræffelige at lægge under Bogtrærne paa en brudt Hest. Nyttigt var det ogsaa at have en og anden Bringesæle at lægge paa en af Bogtræsæle brudt Hest. Bogtrærne bør slutte nøie til Halsens begge Sider og formedelst Stopning eller Puder rigtig føie sig efter og passe til Halsens Mussler samt hvile mod Bogbladets Mussler uden at genere Bogledet; dette Led maa kunne bevæge sig ubindret. Fremdeles maa ei nedentil Struben og ei oven til Halsens Kam berøres. Træklinien antager man bør udgaa fra Bogtræet ved den første nedre Trebiedel af Bogbladlængden fra og med Bogledet. Træklinien bør have nogen Hældning fra dens Udgang ved Bogtræet til Lasten eller Kjørerestskabet, omtrent som 1 Fod paa 4 a 5 Fod; thi det er lettere at faa Vognhjulet til at rulle over en eller anden Ujevnhed, naar Trækraften tillige løfter noget. Nogle foreskrive, at Hældningen bør netop være saa stor, at Træklinien danner en ret Vinkel med den Retning, hvori Bogbladet ligger.

Betræffende Kjørerestskabet bemærkes, at høie Hjul, navnlig paa jevn Ve, ere hensigtsmæssigere end lave og, bidrage ikke lidet til at formindste den Trækraft, som udfordres for at bringe Vognen frem. Ved et herover anstillet Forsøg viste det sig, at en Byrde paa 500 Pd. udkrævede for at bevæges frem, naar Hjulene havde en Høide af $3\frac{1}{2}$ Kvarter, en Trækraft af 92 Pd., men naar den havde en Høide af 6 Kvarter, ifkun 61 Pd. Paa bakket Ve er Fordelen af høie Hjul mindre. Fremdeles er et Kjørerestskab med cylindriske Hjul (Hjul, i hvilke Egerne staa lodret paa Aksen) lettere at trække end et med koniske Hjul. Et konisk Hjul følger ikke en Retning ligeud naar man triller det paa en Ve, og forarsager derfor en større Gnidning paa Vognaxen end et cylindrisk; men det sidste er ikke saa stærkt, og der knækker lettere en Ege i det.

Hestens Behandling paa Reiser. Skal man foretage en længere Reise, bør man, dersom Hesten trænger til at støes, foretage dette flere Dage iforveien. Hesten gaar altid bedre paa et Beslag, der er flere Dage gammelt, end paa et ganske nyt; desuden vil man, om Hesten skulde være bleven stiftet eller Skoen skulde trykke paa Saalen, betimelig kunne opdage det og faa rettet Feilen. Man maa omhyggelig efterse, at Sæletøiet er i Orden, sørge for, at det er mygt og passer nøie til Hesten. Under Reisen eftersees Sæletøiet oftere, og da Hesten svinder noget i Tybde, spændes det ind, saa at det altid passer og slutter vel til den. For at Hesten ikke skal blive mat og slau, afbrydes Reisen i passende Mellemrum for at give Hesten Hvile og Føde. Man har antaget det passende for hver 3die Mil at hvile et Par Timers Tid, saa at Hesten kan faa spise sig mæt, og for hver $1\frac{1}{2}$ Mil at hvile $\frac{1}{2}$ Time tid for, som man kalder det, at forfriske Hesten ved at give den Vand og en liden Biff og eller et Stykke Brød. Skulde Hesten være

meget varm, lægges en Smule Hø i Vandbotten for at nøde den til at drikke langsomt; der er iøvrigt ingen Fare for, at den skal have Skade af at drikke, naar Reisen strax igjen fortsættes. Naar Dagsreisen er endt og man kommer i Kvarter, renses Hesten for Smuds, gvides med Halmviss, især dens Ben, og stelles vel med Foder og Stro.

Det er en Regel, at man ved Reisens Begyndelse farer i Mag for at spare paa Hestens Kræfter, og imod Slutningen af Reisen sagtner, for at Hesten ikke skal komme svedt og anpuften i Kvarter.

At afpasse Reisetakten rigtig eller den Hurtighed, hvormed Hesten uden Skade kan gaa, er i det Hele en Hovedsag. Dette beror paa Hestens Bessaffenhed, Læsets Lyngde og Veiens Bessaffenhed. Enhver Hest har saa at sige en for den eiendommelig Tak, beroende paa dens Bygning, over hvilken den ikke uden Skade kan drives en længere Vet. Hestens Evne til at udholde at trække aftager i et stærkt Forhold, efter som Kjørselens Hurtighed tiltager, hvorom vil blive talt udførligere i det Følgende.

(Fortsættes.)

Indlandet.

Christiania. 18. Maj. Kongens Befindende skal være af en foruroligende Bessaffenhed.

— Nat til Søndag udbrød der Ild i Guldsmed Øffens og Sagfører Wennevolds Gaard paa Hjørnet af Østres- og nedre Slotsgade. Ilden, der slog ud gjennem Vinduet, blev heldigvis strax bemærket, og idet man fik hentet en Sprøite fra Brandvægten, slukket uden at anrette synderlig Skade. Værelset, der var ubeboet, benyttedes om Dagen til Skrederværksted for det derværende Modemagasin. Det opbrændte Indbo var asureret for 3000 Spd. Skaden paa Bygningen var ubetydelig. Forhør iansledning af denne Brand har ikke ledet til nogen Opdagelse af Maaden, hvorpaa Ilden var opkommen.

— Angaaende Ildsvaaden i Barber Guesfads Gaard Onsdag s. U. er Brandretsforhør bleven optaget, uden at man er kommen til nogen Overbevisning om, hvorledes Ilden var opkommen. Man antager dog, at Ilden, der fandt Sted paa et Kvistværelse, som benyttedes til Sovværelse af en Leiesboer, skal være opkommen fra endel Linned, som henlaa paa Gulvet. Der havde ikke været Ild i Skafelovnen den hele Dag. De fleste af Mandens Klæder brændte op, og han havde Intet asureret.

— I Christiania Dampskjellen er fra 1ste til 15de Jan. d. U. solgt ialt 17292 Portioner Mad, altsaa i Gjennemsnit 1152 Portioner daglig. I Lidsrummet fra 20de til 31te December folgtes i Gjennemsnit daglig 945 Portioner.

— Foruden hvad vi nedensfor berette fra Tønsberg og Arendal, klages der fra forskjellige Egne af Landet over stærk Storm og over Mangel paa Ene, der vanskeliggjør Færdselen med Slæde.

I Frederikshald er nylig et nyt Fartoi ud-

rustet til Kobbefangst. Det antages at maale 100 til 110 Læster, og dets Besætning vil blive omtrent 48 Mand.

Fra Tønsberg skrives om en frygtelig Nordveststorm, som har raset der i Omegnen fra 10de til 11te d. M. og anrettet betydelig Ødelæggelse paa Tagsten og Plankeværk, samt nedblæst adskillige Skur, hvoriblandt et Tønsberg Ølbryggeri tilhørende langt Skur til Opbevaring af tomme Tønstager, der var aabent mod Vindside, hvilket saa at sige vrængtes bagover. Bønder berette, at Stormen paa forskjellige Steder har omkastet en Mængde Trær, ramponeret Høstager og afrevet enkelte. Stormen medførte i enkelte Bygder Regn og Hagl, og vare Stødene imellem saa voldsomme, at de fremkaldte en almindelig Engstelse.

Fra Arendal meddeles ligeledes om en orkanagtig Storm, der rasede den 10de ds. og afstedkom endel Skade, hvortil vi ikke have hørt, at nogen Ulykke har fundet Sted. Telegrastraadene bragtes i Uorden. Trær rykkedes op, og et Stykke af en Dyrge, hvori et Skib laa fortoiet, reves bort, idet Skibet svingede op for Vinden. Af forskellige Huse i Omegnen ere Tagtenene blæste ned, ligesom en Nedbrudt Port og afrevne Ribehatte vidne om Stormens Magt. Som en Mærkelighed anføres, at en fuldbladet Baad, hvori der var fem Mand, kastede i Gallefund; ifønt den ikke forte Seil.

— Der fortælles, at en Bønde, som forleden Dag kjørte gjennem Solbergkoven, blev overfaldt af en Mand, der havde faaet Plads bag paa hans Slæde. Bønden, der havde en Pengesum løs i Lommen, gav ham sin Tegnebog, som indeholdt fem Spd., og det undgik derved Mandens, at han besad flere.

Bergen. Under de nu sluttede Forhør i Ansledning af Ildsvaaden i Kjøbmand Borderuds Eiendom har det desværre vist sig udenfor al Tvivl, at Ilden har været paafat; men Gjerningsmanden har ikke været til at opdage.

— Nat til Søndag d. 9de ds. saaes en stærk Udsning over Sandvigssjøene. Man har senere faaet Visshed om, at denne kom af, at Gaarden Ternæs, nordvest for Næstvedt i Masene Sogn, opbrændte. Hovedbygningen, et toetages Træhus, og to Ildhuse bleve ødelagte. En Mand, der laa paa Loftet, blev med Møie reddet; ingen Menneker omkom.

Udlandet.

Danmark. Lolland og Falsters Stifts-Tidende meddeler følgende Mormonhistorie fra Jylland: For nogle Uger siden kom der en Mormonpræst til en Gaardmand i U. Sogn og bad ham om, at han maatte holde Forsamling der om Aftenen. Manden tænkte ved sig selv: det er bedre, at Forsamlingen holdes hos mig, end hos mangen Anden, og gav ei alene sit Minde dertil, men lovede ogsaa at skaffe Tilhørere tilstede. Til den bestemte Tid kom der da 3 Mormonpræster til Gaarden, hvor endel Menneker allerede havde indfundet sig. Efter nogen Tids Prædiken vilde Prædikanterne indlade sig i en

Debat om vore Troesartikler og navnlig om Daabens Sakramente. Der taltes frem og tilbage, men endelig reiste en af Forsamlingen sig og spurgte: „Vil I gjerne have, at vi reise til Salthøen?“ — „For eders egen Saltheds Skyld, ja,“ svarede den ene Præst. — „Og jo flere Mennesker, som reise derover, desto bedre?“ — „Desto bedre for dem,“ forsikrede Mormonerne. — „Vi bede Nat og Dag til Gud, at Alle,“ for hvem vort Evangelium prædiktes, maa faa det Sind, at de drage derover,“ supplerede en af Kameraterne, glad over den Gang. Debatten begyndte at tage. — „Men,“ vedblev Spørgeren, „naar vi nu Alle lyde eders Raad, ei alene vi her i Stuen, eller i hele Sognet, men i hele Jylland? Ja paa Verne med og reise til Salthøen med Kongen og Ministrene og alle Soldaterne — kort sagt Allesammen — hvad skal der saa blive af vor fjære danske Jord, som vi hidtil have bevaret gjen nem saa mange Færet og Trængsler. Skulle vi lade Tydskerne eller Ruskerne eller Engellsmandene tage den i Besiddelse og opslaa paa Etagens nye Hyrtaar? Hvem der nu vil tale med det danske Folk, skal se at finde det i Amerika? Er det det, I komme at raade os til, saa kalder jeg Eder værre Landsforrædere, end Hertugen af Augustenburg og Slesvigholstenerne, for de vilde dog nøies med Slesvig.“ Mormonerne stammede af Forbauselse og Livlraadighed. — „Jeg slap ved Daaben,“ bemærkede endelig en Tredie. — „Ja, men jeg slap ved Etagen,“ sagde den Mand, der havde opfattet Spørgsmaalet; „svar mig først paa dette mit Spørgsmaal, saa finde vi vel ogsaa Svar paa eders.“ „Ja, svar derpaa,“ raabte man fra alle Kanter; „ville I have, at det hele Folk skal udbandre, saa ere I jo ikke bedre end Nebucadnezar var imod Jøderne. Svar, svar!“ Men Mormonerne kunde ikke finde paa noget Svar, og da Tumulsten tiltog, greb de deres Hætte. — „Jeg havde ikke troet, at Du var den Mand, som Du nu viser Dig at være,“ bemærkede den Eine til den Anden, der havde givet sin Stemme til Forsamlingsafsal. — „Det kommer af, at Du ikke er nogen rigtig Profet,“ svarede han ganske toert, „ellers maatte Du jo have vidst det.“

Tydskland. I Berlin bringer man den piemonteske Gesandts, Grev Hatzfeldts Nærværelse ved Wienerhoffet mangedobbelt i Forbindelse med det ueblivelige Forhold mellem Frankrig og Østerrig.

England. London den 10de Januar. Efter Morning Herald vil Parlamentssessionen sandsynligvis blive aabnet den 1ste Februar. — Times erklærer sig paa det Bestemteste for Opretholdelsen af den østerrigiske Souveranitet i Italien mod mulige napoleoniske Besættelsesforetagender. Det henvises i en lang Artikel paa den kritiske Stilling, i hvilken Østerrig befinder sig paa Grund af dets Isolering og den i de italienske Provindser herskende Bevægelse. Paa den anden Side undlader Bladet ikke at forelægge Italienerne Nødvendigheden af at haandhave deres Uafhængighed alene og uden nogen fremmed Etais Intervention, idet det især fremhæver, at Italien ved en milig Opstand ikke kan regne paa Englands Hjælp. — Den 12te. Times advaerer Piemont for Alliance med Frankrig. Ifølge et

Rygte skal Kanalflaaden forstærkes med 12 Linieskibe. Den sardiniske Throntale virker fornuftigende.

— Betyrningen for, at Prindsen af Wales i Rom kunde blive katolsk, maa være temmelig vidt udbredt, da Times idag for anden Gang i en egen for dette Diemed affattet ledende Artikel bestræber sig for at paavise, at en saadan Frygt er ugrundet.

Frankrig. Paris, 9de Januar. Reiseren har indbudt den østerrigiske Gesandt, Baron von Hübnert til et Jagtparti til Fontainebleau. — Man forsikker, at den piemonteske Throntale vil være uden politisk Betydning. — Ifølge et Telegram i Indepølge havde det, som meldt, allerede til Italien afgaaede Armeekorps erholdt Ordre til foreløbig at gjøre Holdt i Raibach. — De usensskædige Pariserblade, Pays og Constitutionel, bestræbe sig for at skildre Situationen som mindre betænkelig. Men Presse, der som bekendt gjælder for Prinds Napoleons Organ, indeholder en meget heftig Artikel mod Østerrig, der betegner dette Land som Frankrigs principielle og uforsonlige Fjende; for en Principkamp med dette for Frankrig derfor ikke tilbagekræftes. — Stemningen i Paris karakteriserer sig ved en Mængde udbredte Rygter, der samtlige tyde hen paa Krigsudrustninger. — Det i Berlin udbredte Rygte om Prinds Napoleons Forlovelse med Datteren af Kongen af Sardinien holdes ogsaa i Paris for sandsynlig. — Sendelsen til Berlin af Linieskibs-Kapitain de Laronneière le Hourry bliver i Paris bragt i Forbindelse med den nærværende politiske Situation. Hr. Laronneière skal nemlig hedder det, gjøre Forsøg paa at flikke Frankrig, i Tilfælde af en Konflikt med Østerrig, Preussens Neutralitet. — Kommandanten over de franske Tropper i Rom, General Goyon, skal have sagt til Paven: „Vi ville understøtte Pavens verdslige Magt med vore Stridskræfter.“

— Prinds Napoleon er den 13de afreist til Turin. I Februar skal efter Sigende hans Formæling finde Sted med Prindsesse Clotilde Marie Terese Louise, Datter af Kongen af Sardinien og den i Februar 1855 afdøde Erkehertuginde Adelheid af Østerrig. Prindsessen er kun sexten Aar gammel, høj af Figur og besidder megen Aand og Ynde, uden egentlig at være smuk. Under Prindsens Traværelse vil Minister Rouher overtage Ministeriet for Algerien og Kolonierne. — Som Bevis paa, hvor magtpaaliggende det er for den franske Regjering at bringe den oprørte offentlige Mening til Tausshed, hener, at nogle Blade, saasom Siecle og Presse, have erholdt Befaling til at føre et mindre krigerisk Sprog.

Men paa den anden Side paasthendes Krigsudrustningerne fremdeles med stor Kraft. Navnlig blive Masser af Heste i Departementerne indkøbt for Krigsministeriet til hvilkenformhøest Pris. — De østerrigiske Officere, som paa Permission befinde sig i Paris, skal have erholdt Befaling til at indfinde sig hos deres respektive Regimenter senest til den 9de Februar.

Østerrig. Antallet af de Tropper, som i de næstfølgende fjorten Dage skulle sendes til Italien, besøber sig efter en Wiener-Korrespondent til 50,000. — Troppeaffendelserne fra Wien til Oberitalien vedvare uafbrudt. De allerede affendte Tropper skal i Raibach afvente nærmere Instruktioner fra den ita-

lienske Armees Høisffkommanderende, betræffende deres Marsch til Lombardiet. Garnisonerne i Verona, Mantua, Mailand og Pavia ere, efter hvad der berettes fra Turin, blevene forstærkede. Tillige er der givet Befaling til fuldstændig at proviantere Fæstningerne. Den italienske Armees skal være bragt op til 140,000 Mand. — Den nye udnævnte preussiske Gesandt ved Wiener-Hoffet, Grev Souvales, vil tiltræde sin Post i Løbet af denne Maaned.

Turin, 10de Januar. Kongen har netop personlig aadnet Kamrene. I Throntalen hedder det: „Den nye Legislaturperiode har ikke skuffet Landets Haab og mine Forventninger. Formedelt eders oplyste og loyale Medvirkning have vi overvundet Uanskeligheder i den indre og ydre Politikk, og endyderligere befæstet de friske og fremskridtsprinciper, hvorpaa vore frie Institutioner hvile. Throntalen lover nu Lovforslag betræffende Justitsforvaltningen, Menigheds- og Provencialordningen, og Modifikationer i Loven om Nationalgarderne, Modifikationer, der ere egnede til at forene sammes Virksomhed i alle Læder. Throntalen taler videre om den stedfundne Handelskrisis, hvilken har formindsket Statsindtægterne, at det er nødvendigt ved Sparksomhedens Grundsaetninger at bringe Statens Fornødenheder i Samklang. Kongen slutter: Det begyndende Aars Horizont er ikke ganske klar, desuagtet vilde De optage de parlamentariske Arbejder med sædvanlig Virksomhed. Styret ved det Forbigaaendes Erfaringer gaa vi modige Fremtidens Eventualiteter imøde. Denne Fremtid vil være en lykkelig Fremtid, thi vor Politikk beror paa Retfærdighed, Enhed og Fædrelandskjærlighed. Vort Land, omendstjont lidet i Omfang, har vundet Afgjættelse i Europas Raad, fordi det er stort ved de Idæer, som det repræsenterer og de Sympathier, det indbyder. Denne Tilstand er ikke fri for Fare. Medens vi respektere Forbunds-kontrakterne, ere vi — disse Ord udtalte Kongen med bevæget Stemme — ikke uforsømmelige for et Smerteskrig, som toner os imøde fra saa mange Dele af Italien. Stærke ved Endrægtighed, — sluttede Kongen med fast Stemme — støttede paa vor gode Ret lader os kloge og skjælle oppebie det guddommelige Forsyns Raadslutning. — Afgjort krigerisk lyder en Artikel i Turinerbladet Opinione, der i den almindelig herskende Stemning ser Beviset for, at Krigen, om ikke nær forestaaende, dog efter almindelig Overbevisning er det eneste Middel til at gjenoprette en varig og for Folkets materielle Interessers Udvikling tilforladelig Nødsigheds- og Sikkerhedstilstand. — Gazette Piemontese indeholder en Artikel om Donauskibsfarts-Akten og bemærker ved Slutningen af denne, at de øvrige Magter ikke vilde indrømme Østerrig en Monopol med Hensyn paa Donauskibsfarten.

Bærums og Afers Landboforening afholder Møde i Sandvigen Fredag den 18de Februar 1859, Kl. 3 Eftermiddag. Valg paa Bestyrelse vil foregaa.

Befjendtgjørelse

fra

Departementet for det Indre.

Til kommende Vaar vil en Post som reisende Agronom i Statens Tjeneste blive ledig. Disse Agronomers Hverv er væsentlig at reise om i Landdistrikterne for at undersøge Agerbrugets og Færdigheds Tilstand, meddele Private, som ønske deres Bistand, Raad og praktisk Veiledning i Landbruget, samt udføre specielle Forretninger af offentlig Interesse. De ere, saalænge Ansættelsen varer, at betragte som stadig staaende i det Offentliges Tjeneste med Forpligtelse til naarsomhelst at udføre de under deres Fag hørende Forretninger, som maatte blive dem paalagte.

Lønnen for den ansættende Agronom er fastsat til 700 Spd. aarlig, hvorhos han paa Forretningsreiser nyder en daglig Diætgodtgjørelse af 96 $\frac{1}{2}$ samt Skydsgodtgjørelse efter Lov af 24de September 1851 § 16 A. No. 8 Lit. b (hvor- efter Godtgjørelsen er anfat i Landskysds $\frac{1}{2}$ Gang høiere end Betalingen for Skyds med 1 Hest og i Landskysds til Betaling for Vaad med 3 Mand). Ansættelsen sker foreløbig paa eet Aar, hvor- efter en gjensidig Opsigelsesfrist af 3 Maaneber forbeholdes.

De, der maatte ønske at komme i Betragtning ved denne Ansættelse, maa godtgjøre, at have grundige saavel theoretiske som praktiske Insigter i Landbrug samt Færdighed i Landmaaling, Nivellement og Karttegning.

Andragender blive at indsende til Departementet for det Indre inden Udgangen af Februar Maaned d. N. og maa være ledsagede af paalidelige Vidnesbyrd, hvorhos de bør angive om Bedkommende har gjort nogen speciel Retning af Landbrug til Hovedgjenstand for sin Uddannelse.

Christiania den 14de Januar 1859.

For Jorddyrkere.

Øgte peruansk Guano i Sække paa omkring 160 Pd. til 3 Spd. 15 $\frac{1}{2}$ for 100 Pd.

Sur fosforsur Kalk } fra Hr. S. Wallings Ben-
Pulveriserede Ben } mølle til Fabrikpriser: 4,
Finknuste do. } 3, 2 og 1 $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$ pr. Pd.
Grovknuste do. }

Chilispalper (Salpetersurt Natron) til 4 Spd. 84 $\frac{1}{2}$ for 100 Pd.

Svovlsyre,
Nyt Græsfrø: Klover, rødt, schlesisk, Do. hvidt, schlesisk samt Timotei sælges af Under-berettede. Alfike-Klover og Biffer ventes til Foraaret. Bestillinger, ledsaget af det omtrentlige tilsvarende Beløb, udføres snarest muligt. Brugsanvisninger for Guano, Bengjødning og Chilispalper udleveres frit.

Christiania den 12te Januar 1859.

Joh. P. Olsen,
Skibpergaden No. 4.

Til Subskribenter

paa
Gaardsregnskab for den norske Bønde
 af Schrøder.

De, som fremdeles ville subskribere paa nævnte Bog, anmodes om inden Januar Maanedes Udgang at indsende sine Rekvizitioner til Bogtrykker Fabritius's Kontor. Indsendelsen er nødvendig for at Dplagets Størrelse kan bestemmes.

Christiania Kornpriser.

Indenlandst

Hvede, 3 1/2 a 5 1/2 Spb. intet solgt.
 Rug, 17 1/2 a 18 1/2.
 Byg, 11 1/2 a 14 1/2.

Udenlandst

Rug østersøst 4 Spb. a 4 Spb. 1 1/2.
 Rug dansk 17 1/2 a 18 1/2.
 Byg 2radigt 15 a 16 1/2.
 Erter 4 a 5 Spb.
 Hvede 5 Spb. 1 1/2 a 5 1/2 Spb.

Christiania Fiskepriser.

Stib, Kjobmbd. 6 1/2 a 7 Spb. pr. Lb.
 Stib, stor Mid. 6 Spb. pr. Lb.
 Stib, smaa do. 5 Spb.
 Stib, stor Christ. 4 1/2 a 4 1/2 Spb. pr. Lb.
 Stib, smaa do. 3 Spb. pr. Lb.
 Storsei 1 Spb. a 1 Spb. 6 p pr. Bog.
 Middelsei 4 1/2 pr. Bog.
 Emaasei 3 1/2 a 12 p pr. Bog.
 Rodskær 6 1/2 a 12 p.

Følgeblad til Skilling-Magazinet.

Meteorologiske Dagttagelser

paa Christiania Observatorium.

1858, December.	Barometerstand i franske Lin. ved 0°.			Temperatur i Skyggen. R.			Bemærkning.
	kl. 7 F.	kl. 2 E.	kl. 10 E.	kl. 7 F.	kl. 2 E.	kl. 10 E.	
1	933 0	933 6	934 3	+ 1°2	+ 1°7	+ 1°4	Lyft. Ligt Regn. Svag NO.
2	34 5	34 6	35 0	1 3	1 4	1 9	do. — NO.
3	35 5	36 5	37 2	1 4	2 0	1 2	do. — S.
4	36 6	36 1	35 9	0 4	3 8	4 4	do. W—SSO.
5	35 7	35 8	36 3	3 8	3 6	3 2	do. Regn SSO.
6	37 4	37 7	38 3	+ 1 8	+ 1 1	+ 0 7	do. NW—SSO.
7	39 1	39 9	40 4	— 1 7	— 1 0	— 0 3	do. NO—OSO.
8	41 0	41 6	42 0	— 0 2	— 0 0	— 0 3	do. Ligt Regn. ONO—WNW.
9	42 4	42 9	43 4	— 0 9	— 0 5	— 0 9	do. N.
10	43 5	43 6	43 7	— 1 5	— 1 2	— 0 8	do. NO.
11	42 3	41 8	41 1	— 0 7	— 0 9	— 0 9	do. SSW—NW
12	40 3	39 7	39 0	— 2 0	— 1 7	— 2 8	do. NO.
13	37 7	37 1	36 1	— 2 1	— 1 5	+ 0 0	do. Ligt Sne. WNW—S.
14	35 0	35 0	37 4	+ 0 7	+ 1 3	+ 2 2	do. Ligt Regn. S.
15	39 0	40 0	41 2	— 1 5	— 0 9	— 2 5	Skyet. NO.
16	42 5	43 7	44 0	— 5 3	— 5 0	— 2 5	Blandet. NO.
17	43 1	42 5	41 6	— 1 1	+ 0 8	— 1 6	Lyft. Ligt Sne. SO.
18	40 4	39 5	38 9	— 2 6	— 1 6	— 0 8	do. SO.
19	37 6	36 3	34 0	— 3 2	— 2 2	— 1 1	do. Sne. SO.
20	33 1	34 0	34 9	— 1 1	— 1 6	— 1 7	do. O.
21	35 3	35 4	34 5	— 1 5	— 0 2	+ 0 9	do. Ligt Sne og Regn. NO.
22	30 6	29 2	28 9	+ 0 9	+ 1 6	+ 1 9	do. Løer. SSO.
23	27 9	28 7	29 1	+ 3 5	+ 2 2	+ 3 2	do. SSO.
24	27 5	26 5	26 8	+ 2 3	+ 1 8	+ 0 7	Blandet. Ligt Regn. NNW.
25	29 5	32 6	34 9	+ 2 1	— 0 0	— 2 4	do. do. Stærk N.
26	35 5	35 2	34 4	— 7 0	— 6 3	— 4 0	Ligt Sne. NO.
27	34 0	34 4	34 8	— 4 0	— 4 7	— 5 0	Ligt skyet. Stærk N.
28	35 3	35 3	35 6	— 4 8	— 5 4	— 6 3	Blandet. NNW.
29	35 5	35 1	36 3	— 8 0	— 6 3	— 10 6	Stærk. NNW.
30	36 4	36 8	38 1	— 11 3	— 9 6	— 10 3	do. NO.
31	39 2	39 6	39 8	— 9 2	— 7 2	— 8 7	Lyft. NO.

Regnhøiden = 14,8 Linter.

Christiania.

Lidt og forlagt af W. E. Fabritius.